

Nemere István

VISSZA A XX. SZÁZADBA

adamo books kiadó

Nemere István
Vissza a XX. századba

Kiadó: Adamo Books Kft.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2021

ISBN: 978-963-453-776-2

Azon a reggelen mit sem sejtve mentem be a városba.

A nap olyannak ígérkezett, mint a többi, nem volt benne semmi rendkívüli – hittem indulás előtt. A külvárosból felemelkedtem kis repülőmmel, átszáguldottam a szinte még alvó házak fölött. A látvány változatos, ezért minden reggel örömmel figyelem. A házamtól a központig vezető úton a legkülönfélébb lakások magasodnak, illetve mélyülnek a földbe. Láthatok az elmúlt századokat idéző régimódiakat és szupermoderneket is. Az egyik középkori várkastélyt utánoz, persze kicsinyítve, a másik a huszonkettedik századi nagy architektúrális forradalom valamikor híres házait. Akad ott a tizenkilencedikből, a huszadikból is – ezek szívemnek nagyon kedvesek – de továbbrepülve látni a huszonnyolcadikból vagy a harmincadikból való házat is. Ezeket a régebbi korok lakója – ha valami csoda folytán eljöhethetne ide és megnézhetné – semmiképpen sem nevezné már „háznak”. Valóságos lakógépek, így is hívják őket.

Az ismerős, nagy épület tetején landoltam és tekintetemmel kerestem azt a másik gépet a neki fenntartott helyen, a lift mellett. Még nem volt ott. Ingrid tehát nem jött még be. No persze, neki nem kell sietni, hiszen főnök. Az egyik legnagyobb osztályt vezeti itt, azt, amelyhez én is tartozom. Nem büszkeségből mondom, de a számos munkatárs közül éppen a mi osztályunkból kell a legtöbbször átlépnie a *limes temporit*. Nem véletlen, persze.

Lementem a többiekhez, végignéztem az első totál-globál világhíradót. Szárazság Afrikában, ahol a Szahek-övezet ugyan már csak egy keskeny csíkká zsugorodott. Árvíz az indonéz szigeteken, fagykárrok erre-arra. Hát igen, az időjárásnak nem vagyunk még urai, talán jobb is. Így legalább akadnak előre nem látható változások is az életünkben. Néhány gyilkosság és más bűnügy – a jelen idejű kollégáknak adhat egy kis munkát. Utána a már unalomig ismert „hírek a kozmoszból” című részben a naprendszerbe települt kolóniák életéről adtak eléggé szárazra

sikerült beszámolókat. A Tau-expedícióról bezzeg hallgatnak ma, pedig számomra is nagyon fontos, hogy épségben visszajönnék-e onnan az emberek. Az első ötvenfős expedíció négy éve indult el independent-meghajtású űrhajókon. Egyhavi fizetésem a tét, ennyiben fogadtam a sikerükre néhány borúlátó alakkal itt a házban, akik szerint odavesznek valahol azok a szerencsétlen űrhajósok.

De hát eredetileg Ingridre gondoltam, természetesen. Mostanában rendkívül gyakran. Már magam előtt sem volt kétséges, hogy szerelmes vagyok a főnökasszonyba. Én, Roy Medina másodosztályú felügyelő a GALPOL-nál, a galaktikus rendőrség idő-szervezetében, számtalan próbalövészet, szakvizsga, pszichológiai és fizikai teszt győztese úgy belezúgtam abba a negyvenéves (tehát nálam alig valamivel fiatalabb) nőbe, mint egy diákgyerek. „Mint egy gimnazista”, mondták erre ezer évvel ezelőtt. Utánanéztem a különleges szavak gyűjteményében, onnan tudom, mit jelentett ez a szó: „egykori középfokú iskola tanulója”. Szóval Ingrid... Magas, büszke a fejtartása, a járása. A pillantása szinte elsöpri az ellenállást. Legalábbis az enyémet. Nem mintha alkalom nyílt volna már arra, hogy kipróbáljuk az én ellenállásomat – sajnos, az övét sem! –, de úgy sejtem, aki így veti másokra kemény zöld szemét, az megfagyasztja a vért az ellenségben.

De hát én nem az ellensége vagyok. Az ellenkezője szeretnék lenni. A barátja, sőt... Diszkréten utána tapogatóztam, amennyire a mi lehetőségeink megengedik az efféle privát szaglászást. Tudom, hogy mint én, ő is túl van egy hosszú, gondterhes kapcsolaton, és most szabad. Ahogy én, ő sem szeret esténként ostoba pszichobárokban lődörögni. Ebből már én is kinőttem, igaz, későn, csak az utóbbi években. A magánynak is vannak előnyei, mégis... No, de ez egyelőre vágyálom csupán. Ingrid, a zöldszemű, sötéthajú, magas, negyvenes asszony nem az enyém és kétséges, azzá lesz-e valaha is...? Pedig de szeretném!

Megismerkedtem az egyéb híryanagyokkal, aztán lementem a nyelvi laborba. Ügyes számítógépes programok öntötték az agyamba ismét a régi nyelveket, amelyekhez – ezt dicsekvés nélkül mondhatom – volt tehetségem. Manapság már csak egyetlen nyelv van, nincs is külön neve, mert miért lenne, egyszerűen úgy hívjuk, hogy a *mi nyelvünk*. De régen a Földön több ezer nyelvet beszéltek egyszerre, szinte minden lépésnél mást – amit ma oly nehéz megmagyarázni a gyerekeknek. Ezek egyszerűen nem hiszik el, hogy az őseink ennyire ostobák voltak. Hát még, ha az országhatárokról mesélnek nekik...! Tágranyílt szemmel hallgatják és úgy vélik, ez rosszabb, mintha azt mesélnék nekik, hogy az őseik mind emberevők voltak.

A déli pihenő után lögyakorlatra mentem, majd futottam egyet az alagsori gyakorló pályán. Éppen ennek látható jeleit zuhanyoztam le, amikor megszólalt a videotelefon. A közelemben. Az automaták folyton figyelnek bennünket és mindig tudják, az épületen belül ki melyik helyiségben tartózkodik. Így nem volt kétségem, hogy engem keresnek. Megnyomtam a gombot, a képernyőre azonnal odaugrott a hívó arca – és kis híján megroggyant a térdem.

Ingrid!

Szép volt, mint mindig. Olyan a bőre, mint a kávé. Magas és karcsú, egyszerűen szép. Az arcán fiatalos merészség, valami csibészes szemtelen kifejezés, de ez is jól áll neki. Minden tetszik rajta: a piros ajka és az is, hogy nagyon kevés festék van az arcán, haja frissen fésült. Tekintete az enyémbé mélyedt:

– Medina felügyelő, beszédem van önnel.

– I...igen... állok rendelkezésére – mondtam kissé ostobán. Olyan huszadik-századiasan, de ezt mindjárt meg is bántam. Nem vagyok az a bokacsattogtató, alázatos típus. De hát most... ebben a különleges esetben... Nem jutott eszembe, hogy a GALPOL-nál éppen a különleges esetek szakértőjeként ismernek. Nem

véletlen, hogy alig tizenhat év alatt lehettem ötodosztályúból másodosztályú felügyelővé.

– Az ügy bizalmas. Mondhatnám, különleges – folytatta a drága, és én ittam a szavait. Naná, hogy bizalmas! Naná, hogy különleges! És milyen kedves, hogy végre ő kezdeményez! Biztosan látta az arcomon, mit gondolok, miket érzek iránta... egészen fellelkesültem.

– Hallgatom!

– Nem itt, nem most, nem így – mondta rendkívül katonásan. Ez is idejétmúlt szó, hiszen hatszáz éve nincsenek katonák. Olykor mégis kicsúszik a számon, mert itt az intézetben – és olykor nem csupán itt – olyan körülmények között élek, amikor igenis *vannak* katonák.

Találkozni akar velem! Nyeltem egyet:

– Bármikor, bárhol – feleltem röviden. Hadd lássa, alkalmas vagyok a konspirációra. Ez a szakmámmal jár. Még mindig egymás szemét néztük. Csodálatos ez a technika. Ha Ingrid a Marson lenne, akkor is beszélgethetnénk így.

– Ma délután tizennyolc óra nulla-nulla perckor a házamban – és kikapcsolta a készüléket. Nem tudom, még meddig bámultam a szürke és mozdulatlan képernyőre, aztán hatalmasat rikkantottam és rohantam öltözni. Pedig messze volt még a tizennyolc óra nulla-nulla.

Talán igazuk van azoknak, akik szerint túl magabiztos vagyok, és éppen akkor, amikor nem kéne annak lennem. Mindenesetre azon a napon meg voltam győződve, hogy Ingrid végre megértette, kivel van dolga és él-hal értem. Egy pávakakas büszkeségével gondoltam rá, és a mai estére...

Tizenhét óra ötvenhétkor landoltam a kertjében. A GALPOL alkalmazottainak lakcímei eleve be vannak programozva azok repülőszerkezeteibe. Az irányító elektronika sokra képes. Indulás előtt elég volt annyit mondanom, hogy Ingridhez megyek, és

a gép odavitt. Ugyanez a szerkezet tudja a gyakran változó kódokat is, amelyek lehetővé teszik, hogy leszálljunk a GALPOL Időrendőrség részére fenntartott parkolóhelyein. Más gépeknek erre nincs esélyük.

Ingrid a Steffano-negyedben lakott. Szép házak álltak erre is. Volt földbe süllyesztett modern nap-telep, és volt felfelé törekvő mini-méretű kis toronyház. Ingridé a hagyományos múlt századi formákat követte, ezért természetesen hófehér hőelnyelő anyag borította és a tető helyén napkollektorok csillogtak. Nem követte a divatot, ezért például nem tartott műnövényeket kertje egyik sarkában sem. Ott igazi növények zöldelltek. A pázsitra léptem, kellemes volt. De madárdalt nem hallottam és a növények illatát sem éreztem. Bezzeg a huszadik században! Ott mindennek illata volt.

A bejáratnál automata őrök álltak. Ezeket ezerféle módon lehet manapság álcázni, de mi, rendőrtisztek, hivatalból ismerjük az összes lehetséges változatot. Bemutatják nekünk őket, mielőtt megkapják a gyártási engedélyt. Láttam én már elektronikus személyfelismerőket és azonosítókat madárkalitkának, lámpának, ajtófélfának vagy művirágnak álcázva is.

Itt antik kőoroszlánba építették be a minikamerákat és az elektronikus agyat. Az előre kiadott parancsnak megfelelően egyeztetette ismert adataimat a most érzékeltekkkel, aztán amikor akadálytalanul átléptem a küszöböt, hallottam a házőrző gép jelentését is a hangszórókból:

– Roy Medina megérkezett.

Nem volt kétségem afelől, hogy érkezésem videóra is fel van véve és ha betörő vagy rablógyilkos lennék, ahhoz a filmhez már semmiképpen sem férnék hozzá, elrejtett páncélkazettába került a pontos idővel együtt. Így aztán nem csoda, ha manapság oly kevés az erőszakos behatolás idegen házakba. Mindenkinek van ilyen automatája. A *jelen idejű* rendőrségnek nincs sok munkája.

- Örülök, hogy olyan pontos, Roy - hallottam a falakból. Elképzetem, hogyan fog felbukkanni... Valamilyen csábos öltözékben, természetesen. Pedig ha tudná, hogy nincs szükség semmiféle plusz csábításra! Hiszen belebolondultam már hónapokkal ezelőtt, és azóta csak vágyakozom rá!

De most csalódnom kellett. Ingrid a lehető legteljesebb öltözetben jelent meg. Fekete, nyakig zárt, úgynevezett „középkori stílusú” ruhát viselt, amit utálok. Azt hiszem, minden korombeli férfi utálja ezeket, hiszen alig mutatnak valamit a hölgyek alakjából. A divatőrület néha igen sajnálatos fordulatokat produkál a mi mostani világunkban is.

- Foglaljon helyet, Roy. Valamit meg kell beszélnünk, de nem fog sokáig tartani.

Reményeim elfoszlottak. Szinte érződött a levegőben, hogy itt ma aligha lesz szó privát ügyekről. Ingrid nagyon hivatalosan viselkedett. No, megpróbálom átvészelni. Lehet, elintézzük a hivatalos részt, aztán jöhet a privát...?

- Ne értse félre a helyzetet - mondta szigorúan. Egészen belesápadtam: mi ez, gondolatolvasás? Már ezen sem lehetne csodálkozni. Ingrid rám nézett, nagyon halvány volt a mosolya: - Ha másra gondolt idefelé jövet, sürgősen felejtse el.

Mélyet lélegeztem. Itt az idő, az ördögbe is! Olyan ez, mint egy fejesugrás a hidegvizes medencébe. Csak el kell szánnia magát az embernek, és amikor már döntött és esésben van a teste, úgyszincs visszaút. Megnedvesítettem az ajkamat:

- Másra gondoltam, Ingrid. És mindig másra gondolok, mióta magát ismerem... De... ez nem zavarja a hivatalos munkámat, legalábbis remélem.

Nagyon hosszú volt az a perc. Ingrid szemében először mintha villámok cikáztak volna - de nem fordítottam el a fejemet. Néztük egymást. Aztán az a tekintet megenyhült. Remélem, annak hatására, amit látott, amit agyamból érzékelt az agya. A szerelem nagy dolog.

Végül mosolygott.

- Ilyenkor a legszebb, Ingrid – mondtam csöndesen. Megint elmúltott egy kis idő. Ez volt a legszebb élményem azon a napon. Mert aztán mégiscsak elkezdődött a „hivatalos rész”, és ekkor olyasmit hallottam Ingridtől, ami még a szerelmes gondolataimat is másfelé terelte:

- Elmondok egy történetet, Roy. Nem titkolom, a probléma megoldásához magára lesz szükség. Átnéztem a személyi és szolgálati aktáját, no és az eddigi eseteinek leírását. Minden szempontból maga a mi emberünk.

Ez a „mi” nem tetszett annyira, azt sugallta, hogy nem egyszerű ügyről van szó. Ingrid folytatta:

- Különösen legutóbbi „kirándulása” volt tanulságos. Amikor a huszadik század végéről elhozta az időszökevény diktátort, azt a Kyliost ... Ha akkor maga nem lép közbe, komoly baj történik, olyan első fokú időtörés, amely miatt alapjaiban rendült volna meg a múltunk és talán a jelenünk is. Nos, nem akarom tovább csigázni a feszültségét, Medina felügyelő. Most egy még komolyabb időtörésről van szó.

- Szintén a huszadik századból – bólogattam. Hiszen ezért hívtak ide, éppen engem. És már nyilvánvaló, hogy Ingrid nem kezdeményezője az ügynek. Ő is az egyik végrehajtója. Az utolsó előtti csavar a gépezetben, ahol az utolsó, mint mindig, Medina lesz. Vagyis én.

- Ki az az illető és mit követett el? Hol található? – kérdeztem gyorsan. Hadd lássa szívem leendő hölgye, hogy milyen praktikus és gyors vagyok. Közben egy pillanatra sem kételkedtem abban, hogy végül Ingrid meg én úgyis egymásra találunk majd. Ez nem csupán a ma ismét oly divatos könnyes-bús globálfilmekben van így. Ezek arról nevezetesek, hogy sohasem egyetlen helyen játszódnak, hanem – mint a nevük is mutatja – egyszerre az egész Földön, sőt az űrben. Ez a mániája az alkotóiknak. Mintha egyazon helyen, nyugodt körülmények között nem lehetne

akadályokat legyőző szerelmeket ábrázolni... De egy kissé elkalandoztam a témától.

- Az illető itt van.

- Tessék? - estem ki azonnal a fölényes tudású szakember szerepéből. - Hogyhogy itt? Visszajött a múltból, csak úgy... hm... magától?

- Igen. Méghozzá abban a tudatban, hogy semmi rosszat nem követett el.

- Akkor nem értem, mi a feladatom.

- Elmondom, figyeljen jól.

És beszélni kezdett.

A mágnesvonat csak addig dübörgött, míg beért a valódi alagútba. Akkor hirtelen elhalt a hangja. Kigyúltak a belső fények, a szerte elhelyezett, falba épített képernyőkön ostoba reklámfilmek pörögtek. Az egyik az IO holdra szervezett társasutazás előnyeit ecsetelte, a másik egy új antikalóriás ételt dicsőített, és így tovább. Nem is figyeltem rájuk.

Az út nem tartott sokáig. Tudtam, hogy társammal csak a helyszínen találkozunk. Az a helyszín elvileg akárhol lehet, de a *limes temporis* átlépésére mégis csak néhány helyen adtak ki engedélyeket. A szerkezetek elszáguldása meglehetősen veszélyes lehetett egy mit sem sejtő közösség közlekedésére. Előfordultak már összeütközések korunk légi járműveivel. Ebből minden esetben súlyos sebesülések, jegyzőkönyvek, vizsgálatok lettek. A dolog tehát nem tett jót a GALPOL amúgy is törékeny hírnevének. Ezért jó ideje már csak úgynevezett speciális pontokról indulhatnak járműveink, ráadásul nem akármikor. Az itteni, *jelenidejű* közlekedést legkevésbé akadályozó időpontokban, vagyis éjfél és hajnali három óra között.

A vonat nyolcszáz kilométeres óránkénti sebességgel száguldott a vak alagútban. Amikor fékezni kezdett, ezt a gyomromban is éreztem. És megszólaltak a hangszórók:

- Anitaburg következik, érkezés kettő perc harminc másodperc múlva.

Felálltam. Itt kell kiszállnom.

- ...Az ember, aki az egész bajt okozta, időkutató volt. Méghozzá abból a speciális fajtából, amelyik hosszú tartózkodásra kapott engedélyt. A neve: Well Yensen. Ne értse félre, nem az itteni nevét mondom, hanem az *ottanit*, mert csak ez fontos az ügy szempontjából. Yensen úr a tudományos tanács különleges engedélyével két évtizedet is meghaladó kutatóútra kapott engedélyt.

- Ehhez be kellett rendezkednie a régi időben, amit választott - jegyeztem meg.

- Igen, Roy, ezt tette. Ismétlem, engedéllyel. Nagyon tehetséges ember, és előzetes pszichikai teszteken is kitűnően ment át. Nem kellett attól tartani, hogy időtörést követ el.

- Mégis azt tette...

- Várja ki a végét, Roy. Yensen tehát legálisan utazott el a múltba. A huszadik század hatvanas éveinek végén telepedett le Dél-Európában, valahol a Földközi-tenger mellékén. Természetesen hamis iratokkal érkezett, amiket mi készítettünk neki. „Mi”, úgy értem, nem a GALPOL, mert annak ehhez semmi köze nem volt, hanem a megfelelő laboratórium. Az volt a feladata, hogy huzamosabb időn keresztül figyelje a kor technikai színvonalát és társadalmi fejlődését. Évente küldött igen tartalmas, mondhatni óriási jelentéseket.

- Egy pillanat. Visszamentek a jelentésekért?

- Igen. Évente egyszer, minden év első hónapjának első napján, amikor igen nagy felfordulás szokott lenni arrafelé az új év köszöntése ürügyén, senkinek sem tűnt fel, ha Yensen doktor eltűnt pár percre. Vagy órára...? Mindegy. Egy néptelen helyen találkozott küldöttünkkel és átadta neki az anyagot. Mondanom sem kell, ennek feldolgozása révén rengeteget tudtunk meg a kor

mikroeseményeiről, az általános tendenciákról, az emberek akkori szokásairól és így tovább. Nem titok, hogy a GALPOL idő-laboratóriuma is sok anyaghoz jutott, amit felhasználhatunk. Például az időrendiség munkáját támogatandó...

- Rendszerben van. Ki tartotta a kapcsolatot a pasassal?
- Úgy érte, Yensennel? Mihail Carlin százados.

Anitaburg mágnes-vasúti pályaudvaráról egy repülő taxival szálltam el az ottani GALPOL-kirendeltségre. Ez már nagyon közel volt a „speciális ponthoz”.

Carlin százados magas, vékony, szófukar ember volt. A bőre neki is barna, mint szinte mindenkinek. Amióta a fajok összeolvadása komoly lendületet vett – a folyamat az általam oly kedvelt huszadik században kezdődött! –, azóta lassan „elbarnultunk” mindnyájan. A feketék halványabbak lettek, a fehérek sötétebbek, és a sárgák is különös változásokon estek át. De ez – most úgy tűnik – genetikusan is mindenki javára szolgált.

- A Yensen-ügy miatt vagyok itt – mondtam neki.
- Tudom – felelte, és ennyit mondott a következő félórában. Beszéd helyett elvitt valahová. Erről nem beszélhetek: a GALPOL és a hatóság idő-ügyeket intéző különleges központjai átlagember számára megközelíthetetlenek. Amikor beértünk a hatalmas földalatti csarnokba, Carlin csak annyit mondott:
 - A társa már várja.

Ingrid tovább mondta a történetet:

- ...Yensen doktor működése ellen senkinek sem volt kifogása. Még azt is engedélyezték neki, hogy amikor lejárt a tizenöt éves megbízatása, kapjon még hét évet. Összesen tehát huszonkét évet töltött a huszadik században, és ottani idő szerint 1992-ben tért haza.

- Ez mikor volt a mi időnk szerint? – vettem közbe. Valami homályos feszültség gyúlt belém. Kezdem sejteni, hogy ez az eset nem hasonlít az eddigiekhez. Itt valami másról van szó.

- Három és fél évvel ezelőtt, Roy. Ismétlem, minden a lehető legnagyobb rendben volt. Yensen mindenről pontosan beszámolt, ottani tevékenységének egyetlen részletét sem titkolta el. Mellesleg néhány visszaküldött emberünk – a GALPOL ügynökei – ellenőrizték ezt is.

- Mi a helyzet a szexuális kapcsolataival?

- Rátapintott a lényegre. Azt persze Yensen is tudta, hogy ilyen nem létesíthet. Komoly, fegyelmezett ember, akinek az ilyen... hm... igénye amúgy sem volt túlságosan magas. Évente egyszer, amikor Carlin százados elment hozzá, mindig vitte a szert is, amit Yensen ott előtte vett be. Ez egy anti-stimuláló, ami körülbelül egy évre teljesen megszünteti a nemi vágyat.

„Szegény ember”, gondoltam gépiesen. Én így nem tudnék élni... De eszembe jutottak a középkori szerzetesek, a tudományért még ennél is nagyobb áldozatokat vállaló kutatók. Hát igen, mindehhez kell egyfajta pozitív megszállottság, ez kétségtelen.

- Ellenben kiderült egy dolog. Yensen még ott-tartózkodása kezdeti szakaszában, amikor nem eléggé ismerte a kort és szokásait, egy vallási szekta közelébe keveredett teljesen véletlenül. Egy este a szekta tagjai magukkal csalták valamilyen „szertartásra”, mint mondták neki. Yensen ugye az élet minden területéről gyűjtött adatokat, hát ezt is afféle adatszerzésnek fogta fel. A korabeli emberek lelkivilága, pszichikai készletesei mindig érdekelték. Ő maga is csak sokkal később tudta meg a szektatagoktól, hogy őt akkor valamilyen kábítószerrel megfosztották tudatától és... spermát vettek tőle.

- Tessék...?

- Jól hallotta, Roy. Spermát. A szekta vezérének ugyanis az volt az egyik – ma azt mondanánk, teljesen őrült! – ötlete, hogy úgynevezett „kiválasztottakat” keresett. És nyilván talált is. A kor ízlésének megfelelően fehér embereket akart átmenteni az általa jövendőlt nagy világpusztulást követő időkre. Mivel szerinte mindenki el fog pusztulni, csak a spermák maradhatnak fent,

amit a szekta egy mély, földalatti rejtekhelyen akart átmenteni a nukleáris világhatalom korszakát követő időkbe...

„Az ostobaság kortalan”, mondtam volna, de hallgattam tovább a történetet. Sajnos volt bennük logika – huszadik századi logika.

– ...Hát ez volt az időtörés lényege, Roy. Yensen erről csak később szerzett tudomást, akkor sem lehetett egészen biztos benne, hogy így történt a dolog. Már nem járhatott utána, mert a szekta megszűnt létezni, eltűnt a külvilág elől... Később, mint megtudtuk, a spermagyűjtemény fennmaradt, és azt később egy bírósági döntéssel egy akkor létesült új spermabanknak adták. Itthon most, a mi szakembereink tulajdonképpen nem is figyeltek volna fel igazán a hatalmas, több millió oldalas jelentésének erre a kicsiny részletére, ha nem történik valami Yensennel... már itt, a mi világunkban.

Feszülten vártam. Éreztem, ez a Yensen még sok bajt fog okozni nekünk. Vagy már okozott is. Nekem biztosan, hiszen – ez nyilvánvaló volt – maholnap indulnom kell vissza a huszadik század második felébe.

– ...Három és fél évvel a visszatérése után Yensent egy totális egészségügyi rutinvizsgálatnak vetették alá. És akkor derült ki, hogy... – Ingrid egy pillanatig habozott, hogyan is mondja ki. Persze, nem habozhatott. Ezt is közölnie kellett velem. Ez volt a mai este legfontosabb mondata. Sóhajtott egyet és kimondta: – Kiderült, hogy Yensen doktor évtizedek óta Vinkers-kórban szenved.

A csapás erős volt. Még én is megrendültem. Vinkers-kór...? Ez korunk egyik legszörnyűbb betegsége. Rosszabb, mint a valaha volt AIDS, amelyet – innen, a jövőből nézve – már meglepően rövid idő, alig néhány évtized alatt legyőztek a huszonegyedik századi kutatók. A Vinkers ezzel szemben nagyot aratott. A harmincadik században tűnt fel, genetikai eredetű volt, amit számos vizsgálat bizonyított. Nevezték Banzai-betegségnek is, mivel a kelet-ázsiai szigetekről indult el. Azokat régebben csak az

úgynevezett japánok lakták. De persze az igazi eredete kideríthetetlen. Tény, hogy bizonyos kutatások szerint kedvenc korom, a valamikori huszadik század kábítószeresei vitték be a betegséget az emberiség genetikai anyagába, és rendkívül hosszú, csaknem ezeréves lappangás után bukkant ismét a felszínre! Ha manapság azt mondják valakinek: Vinkers-kórban szenved, az illető máris megírhatja a végrendeletét. Persze sikerült kidolgozni a módszert ellene, de az nagyon bonyolult, roppant költséges és időigényes volt még nemrég is. Manapság – amennyire tudom – már van egy aránylag megbízható, genetikai beavatkozásként is felfogható módszer, ám ez a kezelés eltarthat egy ideig. A Vinkers-betegség rémületet kelt korunkban is, amikor pedig az emberek többségének nincs mitől félnie. A kór – mint egy alattomos kígyó – egyszer csak felbukkant a múltból és gyilkolni kezdett.

Ha Yensen ebben a betegségben szenved, nyilván ez volt a helyzet akkor is, amikor elindult vissza a múltba! Ingrid közben csak az arcomat figyelte és pontosan tudta, mire gondolok. Dehogy vettem észre gyönyörű, arányos testét, a haját, a szemét! Még a mozgására sem figyeltem. Mert akkor már fel-alá járkált előttem. Őt sem hagyta hidegen a dolog, pedig legalább huszonnégy órája tudnia kellett róla. A hír vétele után hamarjában kidolgozta az intézkedési tervet, engedélyt kért rá a GALPOL legfelsőbb főnökétől, aki azt továbbította az illetékes hatóságokhoz. Nem kétséges, hogy az ügyben a Világkormány volt az illetékes. És ugyanazon az úton visszajött az engedély, hogy elfogadják a tervét, avassa be Roy Medina másodosztályú felügyelőt, és küldje el az illetőt a múltba. Helyrehozni egy fatális hibát, amit tulajdonképpen senki sem követett el. Itt nincsenek bűnösök, sem bűnözők.

– ...Yensen maga is megdöbbsent, és már betegsége ismeretében ő hívta fel a figyelmet a jelentésének arra a kicsiny részletére,

amely akkor elkerülte a figyelmünket. A spermabank... Ha Yensen spermájából élő embereket hoznak létre, *a kór elterjed a múltban!*

A szakértőink végeztek erre vonatkozó számításokat – mondta az asszony, látszólag nyugodtan, de hallottam, hogy remeg a hangja –, ezek szerint, ha csak két vagy három gyermek születik úgymond „Yensentől”, a kór terjedni kezd az egész földi populációban. Néhány évtized alatt megállíthatatlanná válik, hiszen ők ott – nélkülünk! – még nem jöhetnek rá az okára és nem ismerik a potenciális kórhordozókat sem. Nem fogják felismerni húsz-harminc évig a lappangás miatt, utána meg már annyifelé szétágazott a kór, hogy azért lesznek vele szemben tehetetlenek. A gyógyításra pedig rámehet fél évszázaduk is.

– Ami alatt akár három-négyszázmillió ember veszhet oda, és megváltozik a történelem egész menete! Azé a múlté, ami egyszer már megtörtént így és nem másképpen... – morogtam, fölöslegesen. Hiszen ezt mindketten jól tudtuk. És azok is, akik parancsot adtak az akció előkészítésére.

Hallgattunk. Világos volt a feladat, bár a részleteit nyilván ki kellett még dolgozni. Ez is rám várt, hiszen az összes, jelenleg a 31. században élő ember közül én ismerem a legjobban a szóban forgó kort és viszonyait. Azért dolgozom ott, ahol. Ingrid várakozva nézett rám. Bólintottam.

– Természetesen elmegyek. Nem jön velem? – az ajánlat a magam számára is váratlanul szakadt ki belőlem. Szerelmi vágyakozás keveredett szakmai büszkeséggel. Azt is mondta ez a pár szó: „Gyere, és nem fogod megbánni, nagyon foglak szeretni”, de azt is: „Gyere és nézd meg, miképpen tevékenykedem ezer évvel ezelőtt...”

Ingrid kis hallgatás után – a szemünket közben nem vettük le egymásról – így szólt:

– Nem véletlenül tettek meg engem a GALPOL egyik vezetőjének, Roy. Magam is időrendőr voltam és vagyok. Jártam már a múltban, igaz, nem olyan „régén”, mint maga, hiszen az én

korom a huszonötödik század. De itt kell maradnom, hogy innen segítsen magát. Hiszen könnyen meglehet, el kell majd küldenünk maga után egy időhajót a felszereléssel. A Vinkers-kór gyógyításához, mint tudja, kell egy szérum, ezt azonban nem lehet előre legyártani. A szer stabilitása csaknem a minimummal azonos. Közvetlenül a kis műtét előtt, az illető genetikai sajátságainak megfelelően kell összerakni alkatrészeiből. Ott helyben kell előkészíteni, és gyakorlatilag nulla ideig tárolható. Az elkészítéséhez minimum tíz légköbmétert elfoglaló bonyolult, harmincegyedik századi gépekre és szakemberekre van szükség...

– Kell egy mentő- vagy műtőhajó – mondtam józanul –, amely az időtelefon hívására rendkívül gyorsan a helyszínre érkezik. Ehhez persze az is kell, hogy a pilóta, aki vezényli, el ne tévedjen a korok és a földrajzi helyek között. Volt már olyan esetem...

– Tudom, Roy. A legjobb pilótát kapja, aki állandóan készen áll majd és szerzünk engedélyt arra is, hogy ne csak a számunkra engedélyezett időpontokban repülhessen a mentőhajó, hanem bármikor. Azt hiszem, az ügy fontosságára való tekintettel ezt nem tagadhatják meg tőlünk.

– Azonkívül előfordulhat, hogy kell erősítés is. Ki tudhatja előre, milyen helyzetekbe keveredünk?

– Ez természetes. Megígérem, hogy ha kell, megy az erősítés a jövőből – mosolygott, kissé talányosan. Akkor nem figyeltem erre. Nekem már máson járt az eszem. De mielőtt kinyitottam volna a számat, Ingrid megelőzött:

– Gondolom, a társát akarja vinni.

– Baraxot – bólintottam meglepetten.

– Baraxot. Természetesen – így ő. Fellelegeztem. Nem úgy fogadta a dolgot, mint a régebbi főnököm, és talán mások is. Örültem annak is, hogy neki nem kell magyaráznom, miben is áll a köztünk lévő különleges kapcsolat. A Barax-félék, ha nem is voltak még sokan, de már szépen szaporodtak a GALPOL-nál, és talán egyéb intézményeknél is. Barax ugyanúgy időrendőr, mint

én, és néhány apróságon kívül mindenre joga van, amire nekem. Pedig hát van egy... mondhatni lényeges... különbség köztünk.

Láttam, Ingrid is örül annak, hogy Baraxot választottam.

– Ott fogja várni önt a speciális ponton – ígérte. – Addigra felkészítik mindenre.

– Lehet, furcsán hangzik, de Barax a barátom – mondtam. Ingrid komolyan bólintott:

– Tudom, Roy. És most már csak az indulás időpontját kell megbeszelnünk.

Barax szélesen mosolygott. Jó ideje nem láttam, hát én is örültem neki.

– Hello, kisöreg!

– Mennydörgős mennykő! – fogadott. Ez volt a kedvenc szavajárása, amit valaha régen persze tőlem tanult el. Carlin tanácstalanul állt mellettünk: egyetlen szót sem értett huszadik századi beszédünkből. Baraxot bármely századra betaníthatták, bármilyen nyelvet elsajátított, de ezek ízét, savát-borsát tőlem tanulta, éppenséggel a leggyakrabban a helyszínen. Még így hülyéskedtünk volna egy sort, ám Carlin végre megmozdult:

– Jöjjenek.

– Ez a pasas nem szószátyár – jegyezte meg Barax. Kis elektrokocsi vitt bennünket a nagy támaszpont szigorúan elzárt részébe. Itt nem is volt elég a mellünkre tűzött elektronikus azonosító, de még a GALPOL-jelvényünk sem. Az elektronikus személyazonosító alulról megvilágított lapjára kellett tennünk mindkét tenyerünket, majd hangazonosításon is átestünk. A gépek egy pillanatra megzavarodtak, amikor Barax tréfából szintén odatette a kezét. Aztán közölte a maga bonyolult elektronikus kódjelét, erre őt is átengedték a bejáraton.

A belső támaszpont és az indulási pont egy félig fedett, kör alakú betonstadionra hasonlított, de annál jóval kisebb volt. Fölöttünk a kék ég feszült. Aztán beléptünk a fedett rész alá, és megláttam

a két járművet. Az egyik kicsi volt, szokványos, talán hat-tíz méter átmérőjű korong. Fémből volt, a kintről betükröződő fényben megcsillant néha.

– Ezzel mennek maguk.

– Akkor az meg a mentőhajó – találtam ki magamtól is. Mivel volt még időnk, odamentem, benéztem a hajó nyitott zsilipjén. Fehér ruhás asszisztensek sűrögtek, a műszereiket ellenőrizték.

– Carlin! Mindkettőt maga vezeti igaz?

– Én – felelte és most sem mondott többet. Tudtam, kicsoda Mihail Carlin. Elvből nem indulok olyan expedícióba vagy akcióba, ahol nem ismerem a résztvevők múltját. Sok bajt lehet így elkerülni. Carlin eredetileg úrhajós volt, de tízegynéhány évvel ezelőtt a Külső Naprendszerben átélt egy nem önhibás katasztrófát. Akkor megutálta a világűrt, de nem akart lemondani a hajózásról. Hamar megtalálta őt a GALPOL, és ő is a GALPOL-t. Itt nem úr-, hanem idő-hajós lehetett, és a jelek szerint megbecsülte magát. Nagy gyakorlatra tett szert és ami fő, sohasem esett pánikba. A rendkívüli körülmények között is megőrizte nem csupán hidegvérét, de cselekvési képességét is. Ezt becsültem benne egyelőre csak elvileg, mert még sohasem utaztunk együtt. No, majd most kipróbálom Carlint.

Meghozták a felszerelésünket. Átöltöztünk. A technikusok furcsállták kissé az öltözetünket. Ezer év korkülönbség lett azonnal szembeszökő. Mi a csomagunkból egy laza, világos öltönyt választottunk, hiszen ott, ahová igyekeztünk, éppen nyáriás lesz, illetve mit is beszélek, *volt* az idő. Ingeink láttán körénk gyűltek és meg is tapogatták őket. A mi mai anyagainkhoz képest ezek rendkívül durvák voltak, a szabásukról pedig jobb nem is beszélni. A cipőink is nagy derültséget keltettek azok között, akik még sohasem jártak a régi korokban, és nem is fognak oda eljutni.

Carlin nem nevetett. Ellenőrizte mindkét gép hajtóműveit. Aztán odajött hozzám:

- Medina, mennyi idő múlva lehet szüksége a másik hajóra?
- Az indulásunk után legalább két napra lesz szükségünk, hogy tájékozódjunk. De azért nem ártana, ha már előbb készenlétbe állna, százados.
- Én most már innen el sem megyek, amíg az akció végén magukat is vissza nem hozom – ígérte, és akkor sem mosolygott. Carlin már csak ilyen volt.

Aztán... eljött az indulás pillanata.

Kábulatszerű állapot rohanja meg ilyenkor az embert. Még jó, hogy Carlin olyan sisakot visel, ami a pilótát ettől megvédi, másrészt a gépet az út ezen szakaszán automaták vezérlik. A dolog egy kicsit hasonlított a tengeralattjáróval történő utazáshoz, legalábbis hangulatában. Olyan érzés volt, mint amikor felmerülünk egy ismeretlen mélységből – az éppen olyan ismeretlen felszínre...

Itt most éjszaka volt. Szeretünk éjszaka érkezni, ekkor minimális az esélye, hogy meglátnak bennünket. Persze, mióta a huszadik század vége felé elszaporodtak az UFO-megfigyelők, mi is lebukhatunk. De hát ennyi beavatkozást el kell tűrniük, és nekünk is. Ez az a minimális „időtörési szint”, amellyel beavatkozunk a régi korok történetébe. Majd egyszer eljön az ideje és rájönnek ők is, hogy amiket idegen civilizációk járműveinek hittek-sejtettek, azok a tulajdon ük-ükunokáik, akik a jövőből látogattak el hozzájuk. Minden korba, természetesen, nemcsak a huszadik század végére. Nem véletlen, hogy már az ősemberek is láttak és lerajzoltak UFO-kat.

Nos, a mi „UFO”-nk a Földközi-tenger északi partvidékein ért talajt. Szinte észrevétlenül döccentünk le egy mezőre. A fű szaga azonnal az orromba hatolt – hát igen, *akkor* még minden növénynek élénkebb, intenzívebb illata volt. Még a fűnek is. Amit talán az akkor élők nem is éreztek. De én, aki a jövőből jöttem, ahol a növények is annyira másmilyenek már... Boldogan lélegeztem be az összes, mindenfelől áradó illatot.

– Ezerkilencszázkilencvennégy, harmadik hónap huszonötödike
– jelentette be Carlin.

– Vagy ahogyan itt mondják: *március* huszonöt – jelentette ki Barax vidáman. Egyáltalán, nagyon jó kedve volt. Örült az akciónak. Én is, hiszen ezerszer jobb a régi századokban senyvedni, még az életemet is kockáztatni, mintsem üldögelni naphosszat a GALPOL központi épületében és Ingrid után vágyakozni. Hiába vágyakozni..?

– Viszlát, Medina – így Carlin. Baraxról egyszerűen nem vett tudomást. Vannak ilyenek a harmincegyedikben. Ott sem tökéletes mindenki.

Kiugrottunk. Kis táskánk a vállunkon, fegyver nem volt nálunk. Ebben az akcióban aligha lesz szükségünk ilyesmire, reméltem. Akkor persze nem tudhattam, mekkorát tévedek mindjárt az első percben. A homályban visszaneztünk – Carlin gépe felszökött a magasba, aztán... eltűnt. Egyszerűen szétfolyt a levegőben. Mi tudtuk, hogy tényleg szétfolyt – az időben. Átment a másik korba, mondhatnánk úgy is: Carlin hazament.

Csendesen ballagtunk. A kisváros, ahol Well Yensen huszonvalahány évig éldegélt, ott volt a közelben. Gyalog is kényelmesen elérhettük egy óra alatt. Ezért nem is siettünk.

Hamarosan egy szélesebb útra értünk. Nem aszfaltozott volt, tehát inkább csak mezőgazdasági célokra hasznosíthatták az itteniek. Barax jól tájékozódott:

– Arrafelé – mutatta – nagyarányú hő- és egyéb energia-felhasználást érzékelek. Arra van a város.

– Látom a fényeit – jegyeztem meg. Barax beszédesebb kedvében volt:

– Mit gondolsz, mit találunk ott?

– Fogalmam sincs, annyi év után létezik-e még az a spermabank. Lehet, hogy megsemmisült a szektával együtt.

– És ha nem lelünk nyomot? Attól még a sperma létezhet valahol egy másik bankban, vagy másutt – vélekedett. Ez engem is

aggasztott, de most nem akartam elrontani a kedvemet efféle töprengéssel. – Majd meglátjuk, öregem. A dolgok általában kiderülnek a helyszínen, tanítja az évezredes GALPOL-bölcsesség – véltem.

– Jó, jó – morogta a barátom. – Csak aztán nehogy tévedjünk.

Egy óra múlva megérkeztünk a városba.

A város nem volt nagy, sőt kisebb, mint hittem. A korabeli térképek meglehetősen csalókák e tekintetben. Az a kis kör a színes papíron – mert a huszadik század végén még papírt használtak a nyomtatásra! – elég nagynak tűnt a környező többi városhoz képest, a mellette álló betűk sem voltak kicsik: NAXON.

Azt tudtam, feltűnést kelthetünk, ha gyalog sétálunk végig az utcákon, legalábbis ha a külvárostól már így megyünk. Azért a város szélén látott benzinkúttól taxit hívtunk.

– Sok földalatti tartályt érzékelek, tele ólomtartalmú folyadékkal – jegyezte meg Barax. Tudta persze, mire szolgál az a folyadék, hiszen tudott autót is vezetni. Akárcsak én.

– Ebben a korban az üzemanyag még elég kezdetleges volt – mondtam szórakozottan. Baraxot tanítani kellett mindenre, ez is munkaköri kötelmeim közé tartozott. De néha fárasztó volt a fiú. Bár ez a szó bizonyos okokból nem illett ide. Barax nem volt fiú, de nem volt lány sem.

A taxiban nem beszéltünk. Fogalmam sem volt az árakról, egy kicsit izgultam, nehogy a fizetés pillanatában valami hibát kövessék el: egy ilyen kis pletykafészekben azonnal elterjedhet ennek a híre... De simán megúsztam. Harmincvalahány pénzegységet kellett fizetni, adtam egy ötvenest, és csak tízet kértem vissza. Ismét rájöttem: külföldit kell játszani. Így nem annyira feltűnő az sem, hogy nyelvi hibákat vétünk és nem minden helyi szokást ismerünk. Kényelmesnek ígérkezett a dolog.

Kevésbé volt kényelmes, amikor a spermabankot kellett megkeresni. Ott álltunk egy városka főterén. Körülöttünk zajlott a forgalom, emberek járkáltak. Barax azt figyelte, hasonlítunk-e

hozzájuk. Hát nagyjából igen. Öltözetünkben akadtak apróbb eltérések, de ez nem volt jelentős, „külföldiségünk” számlájára volt írható.

Régi szokásom, hogy ilyen esetben az alapvető információszerző módokra hagyatkozom. Megkerestük a főpostát, bementünk, kértem egy helyi telefonkönyvet és vettünk egy várostérképet. Ezt Barax néhány másodperces tüzetes tanulmányozás után az *agyába* véste, szinte belefényképezte.

Nagyobb baj, hogy olyan címszó, hogy „spermabank”, nem volt a könyvben. Megkörünyékeztem hát az egyik ablakban dolgozó leányzót. A huszonegyedik század elejéig ugyanis az ügyfelekkel való foglalkozást még nem automaták, hanem élő, legtöbbször nőnemű emberek végezték.

– Történt velem egy furcsa eset – mondtam. – Külföldről jövök, és valaki azt mondta, található itt egy spermabank. De nem tudom a címét.

Közben visszaadtam a telefonkönyvet. A fiatal lány – csúnya volt szegény – majdnem elpirult, zavarba jött:

– Spermabank...? Hi-hi-hi... Hát az van. Csak a könyvben nem olyan név alatt.

Püff neki! Megint ez az álszenteskedés, amivel e században még oly gyakran találkoztam. Amit szégyenletesnek, takargatnivalónak véltek, azt igyekeztek elkonspirálni más jelszavak, más fogalmak alá.

– És akkor hol találom meg?

– *Családtervezési Intézet* a neve. A vasútállomás mellett van a Bartoldi utcában.

– Köszönöm – elindultunk. Már Barax vezetett, és ez így volt természetes. Ő azért van velem, hogy minden körülmények között megvédjen és segítse az akció sikerét. Én vagyok az ész, ő a kar – de ha kell, fordítva is igaz a tétel.

Elballagtunk oda. Délelőtt volt, kellemes meleg, nem forróság. Errefelé a spanyol-francia tengerparton ilyenkor kora tavasszal

még nem olyan nagy a turistaforgalom. Az egyik kellemes kis utcában felfigyeltem néhány felíratra: kiadó lakásokat reklámoztak. Ahogy befordultunk a Bartoldi-utcába, ott is volt néhány. Megkerestük a Családtervezési Intézetet. Lehet, hogy nem kell lakás, vagy elég, ha egy éjszakát egy szállóban vagy panzióban töltünk? Reméltem, a dolog nem vesz igénybe sok időt.